

КОЗЕЛЬЩИНСЬКІ ВІСТІ

Громадсько-політична газета

www.kozvisti.info

• ДЕРЖАВНИЙ КАЛЕНДАР

5 грудня — День працівників статистики в Україні
Шановні працівники та ветерани органів статистики Козельщинського краю!

Щиро вітаємо з професійним святом!

У сучасному світі все більше зростає роль статистичної інформації в економіці та суспільстві, адже наявність усебічної й об'єктивної інформаційної бази є першочерговою передумовою ефективного управління соціально-економічними процесами. За незначний час вітчизняна статистика впевнено освоїла європейські стандарти, завоювала довіру в суспільстві та успішно вирішує складні завдання інформаційного забезпечення державного управління та національної економіки.

Головними критеріями вашої праці, як завжди, залишаються принциповість та об'єктивність, оперативне реагування на проблеми сьогодення. Нехай і надалі запорукою вашої успішної роботи буде високий професіоналізм, відданість справі і відповідальне ставлення до неї.

Зичимо всім вам і вашим родинам міцного здоров'я, особистого щастя, достатку, миру, творчої наснаги та подальших трудових звершень на благо українського народу.

6 грудня — День Збройних Сил України
Шановні військовослужбовці, ветерани війни, учасники бойових дій та воїни запасу!
Прийміть щирі вітання зі святом, що уособило доблесть і героїзм усіх поколінь нашого народу, оборонців та визволителів рідної землі!

Це свято символізує нашу любов і шану до оборонців та визволителів рідної землі — усіх, хто вчора і сьогодні стояв і стоїть на варті миру та незалежності нашої держави.

Особливі слова подяки адресуємо ветеранам війни. Ваш подвиг завжди залишатиметься взірцем патріотизму, мужності й самопожертви. Низький вам уклін, синівська подяка й найкращі побажання здоров'я, довголіття і злагоди.

Сердечно вітаємо військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань. Ви гідно продовжуєте найкращі традиції захисників отчої землі, підвищуєте бойову та професійну майстерність, зміцнюєте обороноздатність країни.

Бажаємо всім захисникам Вітчизни миру, щастя і добробуту. Нехай надихає нас у ділах сьогоденних і планах на прийдешнє немеркнуча сила ратного подвигу.

7 грудня —

День місцевого самоврядування в Україні
Шановні працівники органів місцевого самоврядування Козельщинського краю, шановні народні обранці — депутати усіх рівнів!
Прийміть щирі і сердечні вітання з нагоди свята!

Двадцять чотири роки тому, 7 грудня 1990 року, був прийнятий Закон України «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування». Саме тоді почали закладатися підвалини місцевої демократії.

З усіх органів влади ви перебуваєте найближче до народу. Це покладає на вас величезну відповідальність за зміцнення віри суспільства у свою країну, довіри до здатності державних органів виконати покладені на неї обов'язки. Тож нехай День місцевого самоврядування об'єднає нас у спільному прагненні зробити наші міста, села і всю Україну щасливими і багатими!

Прийміть слова вдячності за вашу самовіддану працю на благо розвитку територіальних громад Козельщинського краю, в ім'я розвитку України.

Від усього серця бажаємо вам міцного здоров'я, наснаги, витримки, оптимізму. Нехай ваша професійність та досвід, а також творче ставлення до виконання своїх обов'язків сприяють розбудові та розвитку нашої держави!

9 грудня — День благодійництва
Дорогі мешканці Козельщинського краю!

Серед нас є чимало людей з доброю та щедрою душею, які постійно допомагають у вирішенні проблем різних категорій громадян нашого району. Благодійник — це людина, яка чинить добрі справи за покликом серця, її вчинки визначаються доброю волею. Людина, яка не відчуває внутрішнього бажання чи духовної потреби допомагати комусь, не буде благодійником. Це — спосіб життя, бажання зробити чийсь долю кращою.

Ми пишаємося тим, що серед нас є люди, небайдужі до чужої біди, співчутливі, щедрі і добросердні. Тож дякуємо всім меценатам, благодійникам, волонтерам за доброту, за розуміння, за безкорисливість, за благородство душі. У щоденних турботах вони не забувають про головне — творити добро, дарувати надію, дбати про ближнього, допомагати відчувати підтримку і турботу. Бажаємо усім здоров'я, щастя, сімейного затишку й мирного неба!

Козельщинська районна рада

Козельщинська районна державна адміністрація

ШАНОВНІ КОЛЕГИ!

Прийміть щирі вітання з професійним святом — Днем місцевого самоврядування!

Бажаю вам — депутатам місцевих рад, працівникам органів місцевого самоврядування — доброго здоров'я, щастя, оптимізму, нових професійних здобутків та родинного благополуччя.

Із повагою — **Юлія МУТЕЛЬ**, Хорішківський сільський голова

• ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

ГРОМАДА — ТО СИЛА ВЕЛИКА І МІЦЬ

Так склалось в сучасній українській історії, що місяць грудень є для нас знаковим. 7 грудня 1990 року Верховна Рада прийняла Закон «Про місцеві ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування», передбачивши важливість для нашої держави саме народовладдя як способу організації влади. Водночас, це свято ми сприймаємо як певний рубіж, час підбиття підсумків нашої спільної праці упродовж року.

— своя сила, і правда, і воля». Тому ми шануємо тих, чий святій обов'язок — захищати свою хату, боронити свою правду — своєю силою і за власною волею.

Складна суспільно-політична, економічна ситуація в державі, яка рік тому призвела до громадянських протистоянь і драматичних подій в Україні, спонукає до зміни системи влади. Найкоротший шлях до сучасної, некорумпованої, відкритої країни — це розвиток і зміцнення місцевого самоврядування. Саме цього хоче більшість українців від заходу до сходу, на півночі й на півдні.

На виконання цих суспільних запитів спрямовуємо свою щоденну роботу ми, по-новажні представники громади у місцевих радах, сільські та селищні голови, працівники рад. Депутатський склад у нас неоднорідний у політичному плані, але відродно, що він об'єднує патріотів рідного краю. Шляхом постійних консультацій із громадськими організаціями та осередками політичних сил нам вдається у непростих умовах зосередитися на конкретних справах.

Забезпечувати сталий розвиток інфраструктури району цього року доводиться в умовах надзвичайно обмеженого бюджетного фінансування як на рівні держави, області, так і району. Тому при вирішенні першочергових соціальних проблем ми орієнтуємось, у першу чергу, на залучення коштів громад і благодійну допомогу відповідних економічних потужностей нашого регіону.

Яскравим прикладом такої співпраці є участь у розвитку соціальної сфери Полтавського та Біланівського гірничо-збагачувальних комбінатів, які упродовж року інвестували у розвиток району майже 2,3 млн. грн.. Також надавалася постійна допомога спецтехнікою, транспортом для ліквідації пожеж, упорядкування звалищ твердих побутових відходів. Крім того, понад 3 тис. кубічних метрів щебеню надано сільським і селищним радам як безповоротну благодійну допомогу для облаштування дорожнього покриття вулиць.

Закінчення — на стор. 2.

• МІСЦЕВИЙ РОЗВИТОК, ОРІЄНТОВАНИЙ НА ГРОМАДУ

Проект ЄС/ПРООН: ХТО СТУКАЄ, ТОМУ ВІДЧИНЯЮТЬ

На Полтавщині успішно стартувала третя фаза спільного Проекту ЄС/ПРООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду», який фінансується Європейським Союзом, співфінансується і впроваджується Програмою розвитку ООН в Україні. Презентація відбулася 9 жовтня 2014 року під час регіонального семінару за участі очільників обласних органів влади та місцевого самоврядування, а також старшого програмного менеджера ПРООН в Україні Оксани Реміги, начальників департаментів, управлінь, територіальних підрозділів обласної державної адміністрації та обласної ради, керівників районних державних адміністрацій та рад, керівників міських та сільських рад. В урочистій обстановці було підписано Угоду про партнерство та реалізацію в області третьої фази проекту ЄС/ПРООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду».

ДОВІДКОВО.

Спільний проект Європейського Союзу та Програми розвитку ООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду» реалізується в Полтавській області, починаючи з 2009 року. Цей Проект співпрацює з 900 громадами в усіх регіонах України для підтримки сталого розвитку сільських територій шляхом реалізації ініціатив мешканців сіл, об'єднаних у громадські організації, для реального вирішення місцевих проблем. Крім того, Проект підтримує співпрацю громад з обласними, районними та місцевими органами влади за допомогою розвитку та реалізації багатостороннього партнерства між громадами та місцевою владою, приватним сектором та міжнародними донорськими організаціями, внаслідок якого спільними зусиллями змінюється якість життя на селі.

У рамках Проекту реалізуються мікропроекти громад на умовах співфінансування з різних джерел: грантових коштів ЄС, бюджетів різних рівнів та внесків громад.

Далі читайте на сторінці 2.

Місцевий розвиток, орієнтований на Громаду

ЦИФРА ТИЖНЯ

13715 осіб —

переселенців із Луганської та Донецької областей нині знайшли свій прихисток на Полтавщині

Із них — 403 інваліди; 87 вагітних жінок. Серед інвалідів — 58 дітей. Серед прибулих 3969 сімей, з них 2738 сімей з дітьми (в т. ч. багатодітних — 96 сімей, 10 прийомних сімей) та 2398 окремих громадян. Повернулася до місця проживання 1791 особа.

Із Криму нині в Полтавській області перебувають 492 особи (або 113 сімей, з них 97 сімей з дітьми, 5 — багатодітних сімей, в одній виховується дитина-інвалід, 16 сімей без дітей та 179 самотніх громадян).

Ілона ЧОРНОГОР, «Полтавщина»

ВИСЛІВ ТИЖНЯ

Хто вухо своє затикає від волання убогого, той і сам потім буде волати, — і не буде почутий.
Біблія - Притчі, 21, 13

АНЕКДОТ ТИЖНЯ

Цікава статистика: «За даними Головного управління статистики, щороку в Україні спостерігається дивовижна закономірність: до Різдяного Посту число віруючих різко падає, а до самого Різдя — різко зростає.»

МІКРОХІРУРГІЯ
КАТАРАКТИ
В поліклініці "Нафтохімік"
ВАС ЛІКУЄ
ПРОВІДНИЙ ОФТАЛЬМОХІРУРГ
всього за 1 день
(0536) 70-43-03 м. Кременчук
САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

СЕРЕД ЙОГО ПОБРАТИМІВ Є І «КІБОРГИ»

Він вийшов із машини — і розгубився, не знаючи, що робити і куди йти. Думав, просто тихенько приїде додому, відпочине з тижник, а потім — знову до своєї справи... Але Пашківка не могла цього допустити. Вона вийшла на центральну вулицю зустрічати свого героя з хлібом-сіллю, музикою і зі сльозами на очах, із прапорами, синьо-жовтими кульками та квітами, співаючи Гімн України і скандуючи: «Герої! Дякуємо! Слава Україні! Героям слава!». А неподалік усіх чекали накриті столи... Так приїхав додому на ротацию Владислав Рокочий, водій бронетранспортера 79-ої аеромобільної бригади, — після Донецького аеропорту, а потім — Маріуполя. Священний гімн на рідній землі герой слухав, преклонивши коліно.

Взагалі-то Владислав має щонаймирнішу професію: механізатор, водій, комбайнер. Звик працювати на землі. А тепер працює на війні. Його призвали у серпні під час другої хвилі мобілізації як воїна з досвідом бойових дій (у 90-х роках довелося служити у Югославії). У війську Владислав Рокочий став водити БТР. Вважає себе не героєм — просто водієм. І сумлінно виконує свою роботу, як і в мирному житті:

— Я ж нічого такого не роблю... Просто доставляв хлопцям в аеропорт боеприпаси, — якось знічено відповідає на запитання про службу.

А я згадала сюжет із теленовин,

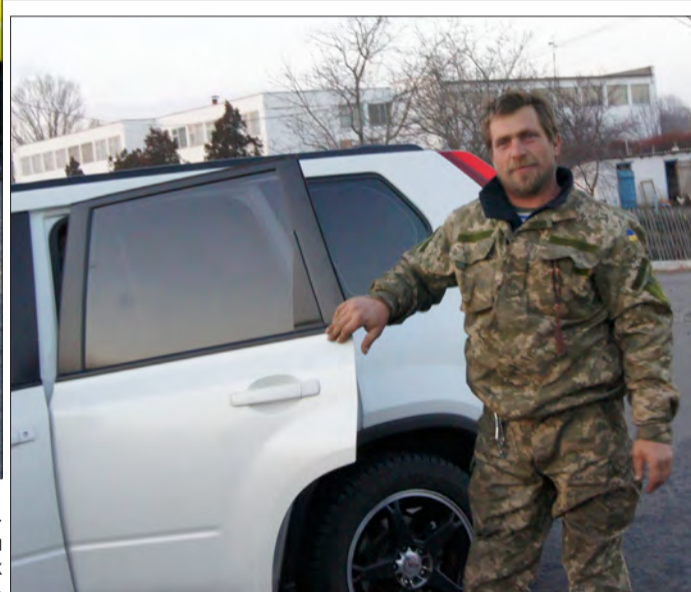
де один із донецьких «кіборгів», що прибули на ротацию, сказав: «Справжні герої — не ми, а ті хлопці, що БТР-ами під обстрілами нам доставляють боеприпаси та провізію...»

Владислав приїхав не сам — зі своїм бойовим командиром Андрієм (з певних міркувань його прізвища не називаю). Оперативно і з комфортом доставив їх своїм автомобілем із самого Миколаєва пашківський фермер Богдан Боровицький. Атаку гарячу зустріч удамо організували, звичайно ж, місцеві активісти, на яких тримається все громадське життя села, — очільники і працівники сільської ради, школи, клубу (Владислав, виявляється, не очікував такого сюрпризу і був навіть шокований). А його побратим Андрій зауважив, що подібні зустрічі надихають і підтримують ТАМ.

У них тепер інші поняття і терміни. Те, що офіційно називають «АТО», у них — війна. Те, що називають перемир'ям, — теж війна. «А немає ніякого перемир'я, — каже Владислав. — Вони стріляють, а ми — утримуємося. Буває, що й не завжди відповідаємо...». На запитання, чи страшно там, відповідає, що буває по-різному. В основному, злякатися не встигаєш, «доходить» лише потім. Приїхало до них молоде поповнення; виходили

з автобуса такі собі хлопчачки, від яких навіть не очікували сили духу; але, всупереч першому враженню виявилися аж ніяк не боягузами, добре працюють... Хоча хлоп'яцтво так і проглядає: можуть гнати на БТРі під обстрілом і фотографувати себе на мобільний, вилізши з люка... Таких відчайдухів доводиться постійно обсмикувати.

— Ось хто боїться — так це вороги. Вони нас бояться панічно, — впевнений Владислав. — Бо воюють за гроші, а наші патріоти — за покликом серця. Саме там остаточно стає зрозумілим поняття сили духу. Ми ж знаємо, за кого і за що воюємо, кого захищаємо.

Збройні сили України — слава, гордість, міць країни!
Дорогі захисники Української держави!
 Шановні колеги, особливо ті, хто служив у нашій доблесній Армії і ті, хто нині має до цього свята безпосереднє відношення! Всі, хто нині захищає спокій та недоторканність нашої незалежної держави, наші домівки, нашу Батьківщину!
 Пам'ятаючи страшні уроки історії, нашу незалежність потрібно відстоювати і боронити до кінця, чого б це нам не коштувало, як це робили наші славні предки-козаки, наші батьки та діди.
 Щиро вітаю всіх військовослужбовців, патріотів нашої неньки-України зі святом! Бажаю вам усім незламної волі у подоланні труднощів військового буття, надійного родинного тилу, богатирського здоров'я та звершення всіх ваших мрій і побажань.
Е.МАРЧЕНКО,
військовий комісар Комсомольсько-Козельщинського ОМВК

ШАНОВНІ ВІЙСЬКОВІ, ВЕТЕРАНИ ВІЙНИ І ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ! ДОРОГІ КОЗЕЛЬЩАНИ!
 Щиро вітаю вас із річницею з дня створення Збройних Сил України! Це свято є символом мужності і патріотизму. Воно нагадує нам про великі подвиги батьків і дідів. І хоча офіційна історія українського війська ще вельми нетривала, справжній вік Української армії охоплює багато століть. Її бойові традиції формувалися у важких випробуваннях від часів Київської Русі до Великої Вітчизняної війни. Солдати і офіцери сучасної України вірні славним військовим традиціям. Вони гідно несуть службу, надійно захищаючи мир і безпеку громадян. Сучасні, оснащені за останнім словом техніки Збройні Сили — це запорука безпеки країни, її стабільного, упевненого розвитку. Віддаємо шану сильним духом людям, що присвятили своє життя служінню Вітчизні. Бажаю вам міцного здоров'я та успіхів у благородній справі захисту національних інтересів України.
В.БУРМУС,
голова районної організації ветеранів

Дістає з лівої нагрудної кишені оберіг, виготовлений дитячими руками: шеврон у вигляді ляльки із національною символікою:

— Це мені допомагає і сили додає. А взагалі, посылки, записки, листи від дітей отримуємо регулярно. Забезпечують усім і держава, і волонтери. А якщо десь чогось і не вистачає, то треба розуміти ситуацію: ми ж до війни не готувалися...

Закінчення — на стор. 4.

СЕРЕД ЙОГО ПОБРАТИМІВ Є І «КІБОРГИ»

← **Закінчення.
Початок —
сторінка 3.**

Військовими трофеями розпоряджаються по-селянському хазяйно-вито. Захопили, було, у сепаратистів танк. У себе не залишили, бо їм потрібна легша техніка – БТРИ; тож віддали нашим хлопцям у підрозділ, де танки потрібніші. А от свій БТР Влад доглядає настільки дбайливо, що його взагалі не можна відправити далеко від бойової машини, вважає Андрій, його командир. До речі, це вже четвертий БТР, яким опікується Влад. Попередні три — згоріли; він же, дякувати Богові, залишився неушкодженом.

А ще Андрій багато розповідає про загальну обстановку на Донбасі, про те, як і чим живе місцеве населення:

— На звільнену нашими військами територію приїждять люди із «ДНР-ЛНР», щоб пенсії тут отримати... Плачуть гіркими сльозами від того, що творять там сепаратисти. Начебто починають прозрівати, шкода тільки, що — не свідомістю, а кишенею і шлунком. Іще кілька років тому вони мали набагато вищий рівень життя, ніж тут. А зараз виживають лише за рахунок продовольчих карток і гуманітарної допомоги. Реально — руїни навколо... Та марно сподіватися, що вони полюблять Україну, — ні. У мене рідні залишилися на підконтрольній сепаратистам території, брат узагалі до Росії виїхав — втратив, так би мовити, соціальну

орієнтацію. Лише я воюю на боці України. Тому, судячи об'єктивно й відверто, скажу — для тих територій такі потрібні і газ, і світло відключити. Може, тоді вони остаточно щось зрозуміють. Духовним місцеве населення не візьмеш — воно визнає тільки матеріальні поняття. І фізичну силу...

Та як би там не було, а зараз Владислав тут, серед рідних, друзів. У нього у розпорядженні — тиждень, за який треба відіспатися, відмитися від фронтового диму й кіптяви, привести себе в порядок і просто розслабитися у мирних буднях.

У селі, як ніде, заведено, що до будь-якої розпочатої справи має бути ґрунтовний підхід, її потрібно виконати на совість, довести до логічного завершення. У даному випадку це — визволення української території від сепаратистів і зовнішніх агресорів. Усі хочуть додому, каже Владислав. Але не просто так, а з перемогою. Тому про свій настрій воліє говорити не словами:

— Ось поїдемо назад — і покажемо свій настрій! Відповімо!

Доки цей номер готувався до друку, відпустив Владислава Рокочого добігла кінця. Він — знову на передовій, приступив до своїх армійських обов'язків.

...Ну, а ми, зі свого боку, будемо молитися за наших захисників, щоб їм і нам все вдалося, щоб повернулися додому живими, здоровими, зберігши єдину, цілісну й незалежну Україну.

Надія ЛИТВИН

**Фото автора (на стор. 3)
та з мобільного альбому
В.Рокочого (стор. 4)**

Анатолій ЧАЛИЙ: «Усе почалося з Майдану»

Чотири роки тому, залишаючи Комсомольськ заради здоров'я дитини і переїжджаючи у Сушки, Анатолій Чалий не думав і не гадав, що доведеться зі зброєю в руках захищати Вітчизну, а разом із нею — і село, яке стало за цей час рідним. Але, видно, таку вже вдачу має — не може байдуже спостерігати за тим, що відбувається навколо.

Саме тому у лютому подався на Майдан, куди поривався ще з самого початку, але не зважувався залишити дітей. А їх у Чалих троє: дванадцятирічний Толя, заради якого, власне, і переїхали у спокійну й екологічно чисту сільську місцевість; семирічний Ігор і донечка Олеся, якій цього року виповнилося три. Тож наприкінці лютого, коли на Майдані відбулися масові розстріли владою Януковича учасників протестних акцій, Анатолій таки не витримав і вирушив до Києва, щоб побачити все на власні очі, підтримати українських патріотів...

Повернувшись додому, чоловік ніяк не міг заспокоїтися, переконуючи дружину в тому, що йому необхідно захищати Вітчизну.

— Люда півроку терпіла мої обурення, умовляння, — згадує Анатолій. — Нарешті я її переконав, що просто мушу йти добровольцем на фронт. Щоправда, спочатку брали тільки тих, хто в армії служив (мені у молодості не довелося, та й не думав, що це мені колись знадобиться). А вже під час третьої хвили призову мені таки вдалося потрапити до армії. Звідки таке рішення? Дуже просто: треба Батьківщину захищати. Щоб вороги сюди не прийшли.

Добровольців навчали військовій справі протягом місяця на Харківщині. Анатолій став гранатометником. А на початку вересня його у складі 92-ї механізованої бригади відправили у Луганську область, у нещасливе місто зі щасливою назвою Щастя. За словами Анатолія, спочатку було просто цікаво — справжня військова обстановка. А вже ще вчора ще сидів за комп'ютером, а сьогодні — потрапив на війну. Відразу ж після прибуття усвідомив, що тут усе не просто цікаво, а більш ніж серйозно, — на п'ятий день після приїзду підірвалися на міні два офіцери...

— У курс справи нас ввели десантники 80-ї бригади, які там стояли. А вже обстріли тривали з першого дня, а ворожий снайпер працював постійно. Тож коли по прибутті офіцер намагався нас вишуквати, йому це не вдалося, бо всі ми були під прицілом снайпера. Такі шикуння тут, як пережитки, вони просто неприйнятні. Замість цього кожен зайняв свою позицію, окопався. Та й узагалі війна, що там іде, — якась інша, дивна, — ділиться враженнями Анатолій Чалий. — І ворог дивний. Удень він — сепаратист, бойовик, увечері ж — проходить «зеленим коридором» як мирний мешканець. Важко відрізнити свого від чужого — ми ж, у принципі, однакові...

— Вам не доводилося безпосередньо спілкуватися з сепаратистами? — запитую.

— Ні. Я не знаю, як би взагалі з ними спілкувався. З представниками ОБСЄ — доводилося. Чи збіг це чи ні, але після кожного їх приїзду і від'їзду починалися якісь провокації. Це не тільки у нас, а по всій території Донбасу. Така ж сама історія була і з російськими телевізійниками. Таке відчуття, що вони просто здають ворогам наші позиції. Приїхали до нас, покрутилися годинку — і на ту сторону. Ми запитуюмо: а чоги ви туди їдете? Вони відповідають: поспілкуватися. «Спілкуються» там годин 6-7, потім повертаються через наші

позиції — і починається: то обстріли, то якісь провокації...

Обстановка залежить від настрою сепаратистів. У будь-який момент, коли їм захочеться постріляти, розважитися, починається перестрілка з автоматичної зброї, це вже стало буденною справою. Був випадок, коли зіткнулися в бою наша та їхня розвідгрупа. У результаті наші взяли декількох сепаратистів у полон.

Як тільки вони отримують підкріплення (приїхало три-чотири команди бойовиків), відразу ж чекаємо обстрілу, в тім числі й важкою артилерією, мінометами. Танки йдуть, «Гради», і там уже піхоті робити нічого, тільки ховатися в укриття.

Анатолій Чалий тепер знає, що там, на війні, все зовсім інше. І цінності, і стосунки, і настрої. Бойові товариші стають тобі фактично рідними по духу братами. Місцеве населення, яке ти начебто захищаєш, — налаштоване вороже, особливо у прикордонних із Росією районах. А місце у твоєму житті власної родини — узагалі переоцінюєш по-новому. Коли починаєш розуміти, що можеш ніколи не побачити своїх дітей, аж тоді реально усвідомлюєш, що війна — це страшно.

Та понад усі почуття й емоції побратими єдині у прагненні переможно завершити цю війну і повернутися додому — був би наказ. Поки що ніхто не розуміє, що відбувається; просто стоять і чекають, доки тебе уб'ють, — не надихає. Була ж можливість за два тижні все відвоювати, але її втратили, вважає Анатолій. Його звільнили від служби як багатодітного батька. Та ще й отримав на фронті щось на кшталт легкої контузії — втрату відчуття простору. Але, повернувшись додому, не втрачає зв'язку зі своїми бойовими побратимами.

— Спілкуюся з хлопцями, коли у них є можливість і телефони заряджені, — говорить Анатолій. — Нам же доводилося заряджати свої мобільники навіть від танка, бо не завжди знайдеш електромережу... В госпіталь своїм дзвонив — там двоє поранених з нашого відділення лікуються. Взагалі, там важко — не можна описати. Боеприпасів, зброї — повно, а ось обмундирування й харчі — спасибі тільки волонтерам. В основному, це сухі пайки, але постійно ними харчуватися нереально, хоча й не завжди є можливість розвести багаття і приготувати щось гаряче. Коли встигали вдень, то якийсь супчик зваримо, а так, в основному, — консерви... Зараз, може, з цим краще — хлопці казали, що там, начебто, польову кухню організували.

Сини та донечка зустріли свого тата, звичайно ж, зі щирою радістю і запитували: «А ти більше не поїдеш?» Тільки ножем різнуло по серцю Олесе: «Татку, а тебе не вб'ють?»

Анатолій усім еством бажає, щоб ця війна швидше скінчилася. Але коли ні — відновить здоров'я і навесні знову буде просяти на фронт.

Надія ЛИТВИН
Фото
з сімейного архіву

• НА МОБІЛЬНОМУ ЗВ'ЯЗКУ

ПРИВІТ ІЗ ПЕРЕДОВОЇ

Коли верстався цей святковий номер, редакція отримала через MMS-повідомлення серію унікальних знімків від нашого земляка Володимира Плєскача, отамана Козельщинського полку Полтавського обласного ГО «Наддніпрянське вільне козацтво», а нині — військовослужбовця групи спеціального призначення, розташованої під селищем Кримським Донецької області, в одній із найгарячіших точок АТО.

Володимир Григорович пішов на фронт добровольцем і, як виявилось, зараз є найстаршим у своїй групі. Тому і ставлення до нього відповідне, і позивний має за своїм статусом — «Козак». Нам пощастило зв'язатися телефоном із головним козаком нашого краю. Ось що він розповів: — Днями до нас прибув волонтерський вантаж із продуктами. Розпаковуючи ящики, ми несподівано знайшли поміж продуктами дитячі листи і малюнки. Коли я прочитав, від кого вони, мимоволі з очей бризнули сльози: це ж наші дітки, з Сушок! Виявляється, до нас прийшла допомога, яку збирала Пригарівська сільська рада. Ви не уявляєте, наскільки приємно було отримати цей привіт із рідного краю... Тепер ми ці малюнки розвісили в нашому помешканні.

— Як там, на передовій, не холодно? — запитую. — Сьогодні було мінус 17 градусів, але — жаркувато... Стріляють... Ми не даємо ворогу замерзнути, а він — нам. Так і гріємося, — жартує у відповідь мій співбесідник. — Ви з хлопцями духом не падаєте? — Ні в якому разі! Зараз можу дати слухавку будь-кому з хлопців (наша розмова відбувалася у хвилини перекурів, коли спецпризначенці всі разом відпочивали — **Ред.**), вони Вам розкажуть про настрій!

І передав трубку «Квіточки» — своєму командирові, який представився Євгеном. Мій новий співбесідник розповів, що у їхній групі десятеро військових, вона — одна з трьох, що розташовані на підступах до Кримського («Щоб належно зустрічати «гостей», — додав). Заочно познайомив із бойовими товаришами, які мають позивні «Гарік», «Ромео», «Кіт», «Сват», «Федір», «Спортік», «Плаха», «Тигр» (він же — «Шило»).

— Настрій у нас — бадьорий, бойовий дух — якнайвищий. Хочемо передати всім нашим рідним: батькам, дружинам, сестрам, братам, дітям — не хвилюйтеся, ми вас захистимо! Ворог не пройде. Ми ж воюємо за своє, рідне, ми — не загарбники. Окремий привіт і вдячність — діткам із Сушок Альоні Тристан, Сергійкові Яровому, Сонечці Білоуську та Максиму Кравцову, третьокласникам, які надіслали нам малюнки і листи. На деяких із малюнків не було прізвищ, але ми вдячні і тим авторам, які не підписалися.

Та найголовніше — слава Україні! — сказав Євген-«Квіточка».

А наша відповідь: «Героям слава!» і — нехай береже вас Бог, хлопці. Ми вас любимо, чекаємо і молимося за вас.

Надія ЛИТВИН

Фото з мобільного альбому В.Г.Плєскача

• ІСТОРІЯ ОДНОГО ГЕРОЯ

ПОВЕРНУТИСЯ З ПЕКЛА

Володимир Донов, 42-річний вчитель фізкультури з міста Гадяча на Полтавщині, ніби усе життя готувався до свого найбільшого випробування — «Ловайським котлом». П'ять днів і п'ять ночей він лежав у лісі серед мертвих тіл своїх однополчан. Без води, без їжі, без шансу на медичну допомогу. Натомість із гангrenoю, яка підточувала ногу щодня разом із опаришами. Від вибухів снарядів із «Градів», які пролітали зовсім поруч, його підкидало. Він вдарявся ребрами об землю, але міцно тримав каску вбитого, у яку трошечки на капав дощ...

Оці п'ять днів, які полтавчанин Володимир прожив у лісі, — немов пекло. Щовечора він прощався з життям, не сподіваючись уранці знову побачити сонце. Шосекунди він борювався за життя. Коли почався

жар, закопувався голим тілом у холодну землю, аби остудитись. Викопував хробоки із землі та, відчуваючи землю на зубах, ковтав їх. Він так живив — знаходив їжу там, де її не було. Аби хоч якось знезаражувати пошматовану ногу, поливав її сечею.

Його розбудить голос: «Тут людина!» Місцеві мешканці не зможуть просто проїхати і повезуть його до місцевої лікарні. Там, у розбомбленій, без світла і вікон операційній, медсестер нудитиме лише від самого вигляду рани Володимира. Але йому таки промиють рану. Потім будуть шість донецьких лікарень, які відмовлять у порятунку життя чоловікові, бо він — українець. У тій одній, 9-й міській, де його приймуть, спочатку запитують: «Чому ти не вмр?» Лікарі все ж пообіцяють урятувати коліно, але потім ампутують ногу вище...

Уже без ноги його завезуть у підвал шпиталю, де приставлять охорону і будуть чекати, аби обміняти. Там, фактично у полоні, Володимир вперше побачить, що таке «ДНР»: як їхні бойовики переживають за мирне населення, немов за своїх; як 14-річна донеччанка, котра звинувачує українську армію у погромі дому і у вбивстві усієї рідної, робитиме йому необхідні уколи. Там Володимир навчиться говорити із тими, кого б убивав сам і хто би вбив його на полі бою. Саме там, у розмові із проросійськими місцевими, український боець задумається: чи варто Україні повертати землю, де її, Україну, люто ненавидять?

17 днів лікарняного полону — і от його обміняли. Уже вдома Володимир згадає, як додавала сил у лісі одна-єдина граната. Бо знав — якщо буде зовсім нестерпно, зірве кільце. Дружина Ярослава почне читати його записки і розплачеться, так і не дочитавши. Усе життя, каже дружина, над Володею підміювалися, бо любив і вивчав книги про те, як вижити в екстремальних умовах, навчав учнів цьому. Але саме це врятувало йому життя.

Його досі мучать фантомні болі — відчуває рану, якої уже немає. Розповідаючи нині про жахи, які витримав, каже: нічого надзвичайного не зробив. І ні про що не жалкує. «Коли ворог прийшов на твою землю — треба її обороняти», — каже звичайний шкільний учитель фізкультури, — і я хочу, аби у мого сина був такий учитель у школі». Пройшовши пекло, він вірить: заради України можна пройти більше...

Світлана БЕРЕЗІВСЬКА

За матеріалами інтернет-сайту <http://tsn.ua/>

23 листопада 14:00 початок

ІСТОРІЯ ОДНОГО ГЕРОЯ

КОНЦЕРТ-ДОПОМОГА ВОЛОДИМИРУ ДОНОВУ!
військовому санітару з м.Гадяч, який дивом вижив під Ловайськом!
БЛАГОДІЙНИЙ ВНЕСОК - 10 ГРН!!!

• ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

За узагальненою інформацією управління АПР райдержадміністрації, за три місяці підприємства нашого району надали допомогу учасникам бойових дій у зоні АТО. Зокрема, ТОВ АФ «Добробут» передало Львівській аеромобільній бригаді 2 коліматори, 2 тепловізори. Перераховано 60 тис. грн. на одяг для військовослужбовців, 30 тис. грн. — на закупівлю бронезилетів, 10 тис. грн. — на ремонт техніки Кременчуцької військової частини.

ТОВ «Метекс - Агро» передало 10 т борошна. Бреусівська сільська рада — продукти харчування на суму близько 10 тис. грн., 7000 грн. на бронезилети. ПСП «Батківщина» перерахувало 2000 грн. на одяг для військовослужбовців.

Мешканці Пригарівської сільської ради зібрали продукти харчування на суму понад 43,5 тис. грн.; Приліпської — близько 2 тонн, а Хорішківської — майже 4 тонни продовольства. Пашківська сільська рада передала 10 тонн продуктів, 200 дизельного палива і 3500 грн. на питну воду, закуплено теплий одяг на суму 825 грн.. Василівська сільська рада відправила 4,5 тонни продовольства, одяг, взуття та миючі засоби, закуплено комплекти теплого одягу для військовослужбовців на суму 10450 грн.; а Високовакулівська — 2 бронезилети і 8000 грн. на одяг, 2 спальні мішки на суму 1360 грн., спецодяг — на 1300 грн.. Лутовинівська сільська рада відправила 19,5 тонни харчів, медикаменти, теплий одяг і 10000 грн. на бронезилети, спецодяг, термобілизну; Ча-

паєвська — 3,5 тонни продуктів і 7750 грн. на теплий одяг; Михайлівська — 2 тонни, а Новогаєщинська — 9,5 тонн продовольства. Козельщинська селищна рада зібрала та доставила 5 тонн продуктів харчування й теплий одяг, Мануйлівська сільська рада — 2 тонни продуктів харчування, води, а також теплий одяг.

Пісківська сільська рада зібрала 3 тонни харчів, а також ліки, зимовий одяг, засоби гігієни. В.О. Вітченко придбав для наших воїнів бронезилети і продукти харчування.

Оленівська сільська рада передала продукти харчування на суму близько 2000 грн., також закуплено теплий одяг, медикаменти, засоби гігієни; для потреб військовослужбовців передані кошти у сумі 10325 грн. та зараховано на банківські картки 2220 грн., поповнено рахунки мобільних телефонів двом особам по 100 грн. кожному.

СФГ «Славутич» відправив нашим військовим 1,5 тонни картоплі, 10 тис. грн. Керівник даного господарства спільно з фермерами нашого району, які співпрацюють з ТОВ «Агро Світ», уже сім разів відвозив закуплену продукцію у зону бойових дій — м. Краматорськ волонтерської організації «Вільні люди» (понад 15 тонн питної бутильованої води, продукти харчування, дрова та інше).

Крім цього, підприємства агропромислового комплексу району збирають кошти одноденного заробітку на потреби АТО.

НАРОД І АРМІЯ — ЄДИНІ

Жителі Солониці зібрали гуманітарну допомогу в зону АТО

• ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

21 листопада — Собор Архистратига Михаїла та храмове свято Солониці. Саме цього дня жителі села збирали гуманітарну допомогу для односельчан Максима Вітченка та Сергія Громинського — військових, що служать у зоні АТО. Ініціатива цієї благодійної акції належить молоді, яка небайдужа до майбутнього рідного села та України. Організатори акції Олексій, Сашко та Максим діляться враженнями: — Ми спілкуємося по телефону з нашими товаришами, які зараз в АТО, і розуміємо, що нашим військовим потрібні теплі речі, продукти харчування і буржуйки. Це сьогодні для нас основна проблема, яку потрібно вирішити. Щоб привернути увагу односельчан і зібрати якнайбільше коштів, ми обклеїли автомобіль Максима українською символікою, під'єднали до нього музичний підсилювач з патріотичними піснями, встановили синьо-жовті прапори і з самого ранку виїхали у центр нашого села. Там грілися чаєм, спілкувалися з людьми, вантажили продукти, які нам підвозили люди, і приймали запрошення під'їхати за вказаною адресою, до тих, хто не зміг донести допомогу до нашого «укромобіля». Приємно, що люди нам вірять, поважають нас. Одна бабуся навіть сказала: «Самі заходьте у погріб і беріть, скільки потрібно». А ми жартома їй: «Забрали б усе, так солдати стільки не з'їдять!». Отака довіра. Тож дякуємо всім, хто допомагає!

Протягом дня було зібрано 2643 грн. і два легкові причепи продуктів, теплих речей та засобів гігієни.

Наш кор.

Повсюди стіни коридорів прикрашають картини, панно, малюнки вихованців Будинку дитячої і юнацької творчості.

• ЧУЖОГО БОЛЮ НЕ БУВАЄ

Повернути переселенцям їхнє довоєнне життя ми не в змозі, проте можна допомогти у якихось конкретних речах

Ще, здавалося б, недавно у нашому районі з'явилися перші переселенці. Час іде, настала зима, та повернутися додому вони досі не можуть...

з чого комплексу «Старт», що у Говтві. Коли ж похолодало, з неопалюваних будівель довелося вибиратися. Їх направили спочатку у терапевтичне відділення Брусівської лікарні, а через кілька тижнів — у Підгорівку.

Про людей похилого віку — окрема розмова. За них у переселенців болить душа. Адже виїхати із зони бойових дій багато з них не наважилося саме через вік — кому вони, мовляв, потрібні.

— Наші батьки вже досить старі люди, вони виїжджати не хотіли. Сказали: краще ми тут померемо, ніж поневірятися по чужих кутках. Вони вже 4 місяці без пенсії. Виручає те, що їхнє житло — у приватному секторі, тож є якісь продовольчі запаси. Від війни батьки дуже стомилися. Далеко не всі можуть виїхати або ж десь переформити пенсію. Тому живуть без грошей, води, світла, під загрозою щоденного мародерства. Взимку, боюся, половина

з них вимерзне. Вони не зможуть себе обігріти ні фінансово, ні фізично, — бідкається жінка.

— Нині і у нас тут, — продовжує Ірина, — передусім гостро постає проблема тепла, оскільки закінчуються дрова. Ми намагаємося економити, як можемо: протоплюємо тільки вночі. Але це ж ще не було сильних морозів. Як бути далі — не знаю. Нам уже виділили три машини дров, однак вони уже закінчуються. Обіцяли ще допомогти з лісництва, «Добробуту».

На моє запитання, які ще нині найактуальніші проблеми, Ірина знизує плечима:

— Звісно, є проблеми, які без допомоги ззовні нам важко вирішити. Нам дуже потрібна пральна машинка (дві старі зараз у вкрай аварійному стані), не зайвою була б і морозильна камера. Ще й як у приказці: «Де тонко, там і рветься» — у понеділок згорів холодильник. Масло дефіцит посуду (каструлі, пательні, сито і т. і.). Для двох річних малюків і 16-річної дівчинки постійно потрібні памперси. Ще одне, але вкрай важливе для нас питання: можливо, хтось підкаже дієвий спосіб, як позбавитися мишей, бо це — ціла напасть для нас. Ми зверталися у санстанцію, але там нам відповіли, що відповідальна за це одиниця у них скорочена. Приманка для щурів і мишей, що постійно купуємо, не допомагає.

А взагалі, нам гріх на щось скаржитися, адже допомога надходить звідусіль. Агрофірма «Добробут», приміром, дала нам дві машини продуктів. Постійно піклуються про нас фермери, привозять продукти, м'ясо. Я навіть прізвищ їхніх не знаю — вони ж не називають себе, а просто допомагають нам. Неоціненно є допомога облдержадміністрації, а також виконуючої обов'язки голови райдержадміністрації Ганни Андріївни Міщенко. До неї і ще до головного лікаря центральної районної лікарні Сергія Івановича Колеснікова нам доводиться телефонувати чи не по п'ять разів на день. Самі ж розумієте: то кран зламався, то туалет, і т. д. і т. п., а у нас тут — жінки, три чоловіки-інваліди та діти-інваліди. Тісно співпрацюємо ми і з соціальними службами:

центром соціальних служб для сім'ї, дітей і молоді на чолі з Юлією Юрївною Колісниченко, управлінням праці та соціального захисту населення, управлінням пенсійного фонду. Дуже допомагали нам Брусівський сільський голова Іван Іванович Шарий, Козельщинський селищний голова Дмитро Іванович Піщаний. А погляньте, які картини прикрашають стіни! Правда, дух захоплює? Це нам привезли свої роботи талановиті вихованці Козельщинського Будинку дитячої та юнацької творчості! Можливо, коли ми облаштуємо тут дитячу кімнату, вони стануть прийним

Одна із нагальних проблем вимушених переселенців — пральна машина.

доповненням до неї. Усіх благодійників, волонтерів і простих небаждужих громадян перелічити неможливо. Та всім їм — велика подяка і доземний уклін. Нехай їхнє добро повернеться до них сторицею.

Розповідає виконуюча обов'язки голови РДА Ганна Міщенко:

— Мені часто доводиться навідуватися у Підгорівку до наших гостей з Донецька та Донецької області для вирішення їх побутових проблем. Символічно, що саме в суботу 22 листопада, в день, коли вся Україна вшанувала пам'ять жертв голодоморів та репресій, разом зі мною виявив бажання відвідати переселенців і Гамлет Сергійович Мачкаля, керівник ТОВ «Маг-Інвест-2012», сказавши: «Ніхто в цей день не повинен відчувати браку уваги і турботи, а тим більше, браку продуктів харчування. І вірменський народ, і український дуже багато пережили на своєму історичному шляху. І наша вірменська спільнота, для якої українська земля стала другою Батьківщиною, не може стояти осторонь бід, яка спіткала українців».

Багажники двох автомобілів доверху були заповнені гостинцями: теплі куртки і взуття, овочі, крупи і макаронні вироби. Щоб можна було поласувати суто вірменськими стравами, — ще й дві туші баранини. Не забув Гамлет Сергійович, який сам, до речі, має чотирьох онуків, і про солодощі для малечі: цукерки та печиво. А коли виявилось, що у дітлахів замало іграшок, то одразу ж дав розпорядження своїм помічникам привезти дитячих іграшок. До слова, раніше благодійник сплатив за ремонт котла, який зовсім недоречно вийшов з ладу в період похолодання.

Звісно, ні повернути людям їхнє довоєнне життя, ні «одним махом» вирішити усі їхні проблеми ніхто не зможе. Проте можна допомогти у якихось конкретних речах. Потрібно запитувати: «Яка допомога необхідна вам саме зараз? Що ми можемо зараз зробити, щоб покращити ваш побут?» Адже попереду в них — життя з чистого аркуша і пошук свого місця на рідній, і водночас, поки що чужій землі.

Для небаждужих повідомляємо телефони Ірини Володимирівни Алірзаєвої: 050 958 17 47, 097 24 30 584.

Наталія РОМАНЧЕНКО
Фото автора

Днями я побувала у приміщенні колишньої інфекційної лікарні Козельщинської ЦРЛ у Підгорівці, де знайшли тимчасовий прихисток 27 вимушених мігрантів із Донецька (11 сімей з дітьми-інвалідами). Нині люди забезпечені житлом, харчами, одягом та предметами першої необхідності. Але попри час, що минув, і досі не відчувають себе у безпеці. І, незважаючи ні на що, прагнуть повернутися додому. Адже, попри допомогу держави, підтримку підприємств, фермерів і простих людей, вони перебувають, образно кажучи, між небом і землею. Між своєю покинутою малою батьківщиною і невизначеним майбутнім.

— Не думайте, що нам не подобається, як нас зустріли козельщани, — ділиться зі мною одна з переселенців, Ірина Алірзаєва. — Жителі вашого району дуже гостинні люди і вони намагаються допомогти, чим тільки можуть. Проте за домом сумуєш, адже нехай там стіни і пошкоджені, проте свої.

За сприяння Київської коаліції (Всеукраїнська громадська організація «Коаліція захисту прав інвалідів та осіб із інтелектуальною недостатністю» — Ред.) ми виїхали з Донецька ще у першу хвилю евакуації, 15 липня, бо жити вдома стало неможливо. Спочатку сподівалися, що скоро все припиниться. Але цього не сталося, тож ми вхопили дітей і виїхали. А вдома чи не у кожного залишилися батьки, родичі, — продовжила свою гірку розповідь Ірина.

До середини жовтня сім'ї жили у приміщенні оздоров-

Тут вони готують їсти, харчуються.

Житлова кімната.

Діти граються у коридорі.

